

Biuletyn Tygodniowy CIZ

Biuletyn Centrum Informacyjnego Zakonów opracowywany przez zespół portalu internetowego www.zyciezakonne.pl i sekretariat Konferencji Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich

26 lutego- 4 marca 2013

9/2013 (209)

Wiadomość tygodnia

O. KRÓLIKOWSKI Z ORDEREM UŚMIECHU

Legendarny franciszkanin, wychowanek św. Maksymiliana, zesłaniec syberyjski, żołnierz armii gen. Andersa, opiekun sierot wojennych o. Łucjanem Królikowskim otrzymał w niedzielę w Chicopee, w stanie Massachusetts Order Uśmiechu. Przyznała mu go Międzynarodowa Kapituła na wniosek polskich dzieci ze Szkoły Kultury i Języka Polskiego w Bridgeport w Stanach Zjednoczonych.

„Jestem bardzo wzruszony tą uroczystością, która skupia serca polskie i daje człowiekowi impuls, ażeby tę resztę swojego życia oddać Bogu i Ojczyźnie” – mówi na gorąco Polskiej Agencji Prasowej o. Królikowski.

„Order Uśmiechu to pierwsza realizacja testamentu wielkiego Janusza Korczaka, który apelował o podmiotowe traktowanie dzieci. 45 lat temu postanowiono dać dzieciom głos i pozwolić oceniać dorosłych. Trwa to nieprzerwanie do dnia dzisiejszego” – tłumaczy Marek Michalak, Kanclerz Międzynarodowej Kapituły Orderu Uśmiechu. Odznaczenie to posiada 945 osób z całego świata.

Franciszkanin o. Zbigniew Łucjan Królikowski urodził się w Nowym Kramsku k. Zielonej Góry w 1919 roku. W roku 1934 rozpoczął naukę w Małym Seminarium Misyjnym w Niepokalanowie. Tam też w 1938 roku wstąpił do Zakonu Braci Mniejszych Konwentualnych.

Studia filozoficzne zaczął we Lwowie. Latem 1940 roku został aresztowany przez NKWD i wywieziony na Syberię, do Archangielska. Pracował przy wyrębie tajgi. Po tzw. „amnestii” dla zesłanych Polaków skończył Szkołę Podchorążych Artylerii w Kirgistanie i z Wojskiem Polskim dotarł do Persji i Iraku.

Następnie w Libanie odbył studia teologiczne i w Bejrucie otrzymał święcenia kapłańskie w 1946 roku. Wróciwszy do Korpusu generała Andresa pełnił obo-

Orphans & Father Lucjan with Paul-Emile Cardinal Leger, Montréal 1951

wiązki kapelana wojskowego w Egipcie. Po demobilizacji Polskiej Armii pracował wśród byłych zesłańców syberyjskich w polskim obozie w Tengeru (Tanzania).

W 1949 roku, kiedy Brytyjczycy likwidowali obozy w Tanzanii, zabrał 150 dzieci z sierocińca i udał się z nimi do Włoch. Wskutek nieprzewidzianych trudności wspólnie uciekli do Niemiec, skąd odpłynęli statkiem do Kanady. Tam sieroty zostały rozmieszczone w szkołach i internatach prowincji Quebec. Przez cały ten czas, aż do osiągnięcia przez nie pełnoletności, o. Łucjan czuwał nad nimi.

O. Łucjan przebywał w Kanadzie do 1966 r. i pracował wśród Polonii. W latach 1966-1998 pełnił obowiązki głównego sekretarza w polonijnym programie radiowym „Godzina Różańcowa Ojca Justyna” w Athol Springs (NY) w Stanach Zjednoczonych. Obecnie przebywa w klasztorze w Chicopee.

7 maja 2006 roku przeżywał 60. rocznicę przyjęcia święceń kapłańskich, w uroczystościach uczestniczyło ponad trzydzieścioro dzieci-sierot, jego dawnych podopiecznych. Burmistrz miasta ogłosił 7 maja 2006 roku „Dniem Ojca Łucjana Królikowskiego w Chicopee”. Zakonnik został nazwany niezwykłym człowiekiem i kapłanem, w którego życiorysie zapisane są wspaniałe karty więźnia wojennego, zesłańca, żołnierza, kapelana wojskowego, uchodźcy, opiekuna sierot wojennych, nauczyciela, pisarza, lingwisty, spikera radiowego i dyplomaty.

11 listopada 2007 roku, w dniu Narodowego Święta Niepodległości, o. Łucjan otrzymał Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski. Odznaczenie wręczył prezydent Rzeczypospolitej Polskiej Lech Kaczyński w Warszawie.

O. Królikowski jest autorem książek „Pamiętnik sybiraka i tułacza”, „Skradzione dzieciństwo” i „Miłość mi wszystko wyja-

śniła. Przygody ducha”, wydanych nakładem franciszkańskiego wydawnictwa Bratni Zew w Krakowie. Wydawnictwo to zorganizowało także kilka spotkań autorских z o. Łucjanem podczas targów książek w Krakowie i Warszawie.

Jesienią 2012 r. na rynku wydawniczym pojawił się wywiad-rzeka z o. Łucjanem Królikowskim. Rozmowa video przeprowadzona przez Małgorzatę Pabis i o. Jana Marię Szewka dostępna jest na płytach dvd w sklepie internetowym Wydawnictwa

AZ (wydawnictwoaz.pl/sklep – „Śługa Maryi. O. Łucjan Królikowski OFMConv
Za: www.franciszkanie.pl

Wiadomości krajowe

Narodowy Dzień Pamięci Żołnierzy Wyklętych na Jasnej Górze

1 i 2 marca na Jasnej Górze, odbywały się uroczystości poświęcone Żołnierzom Niezłomnym - a "wyklętym" przez wrogów Polski Niepodległej i Niezawistej.

3 lutego 2011 r. Sejm RP uchwalił ustawę o ustanowieniu dnia 1 marca Narodowym Dniem Pamięci Żołnierzy Wyklętych - w hołdzie „Żołnierzom Wyklętym”, bohaterom antykomunistycznego podziemia, którzy w obronie niepodległego bytu Państwa Polskiego, walcząc o prawo do samostanowienia i urzeczywistnienia dążeń demokratycznych społeczeństwa polskiego, z bronią w rękę, jak i w inny sposób, przeciwstawili się sowieckiej agresji i narzuconemu reżimowi komunistycznemu. Przyjmuje się, że w powojennej konspiracji niepodległościowej działało bezpośrednio do 200 tysięcy ludzi, a w oddziałach partyzanckich blisko 20 tysięcy.

1 marca nie został wybrany przypadkowo. Tego dnia w 1951 roku, w więzieniu UB przy ulicy Rakowieckiej w Warszawie zostali zamordowani członkowie IV Komendy Zrzeszenia Wolność i Niezawisłość: Łukasz Ciepliński, Mieczysław Kawalec, Józef Batory, Adam Lazarowicz, Franciszek Błażej, Karol Chmiel i Józef Rzepka. Po raz pierwszy Dzień Pamięci Żołnierzy Wyklętych obchodzono w 60. rocznicę ich śmierci, 1 marca 2011 roku.

O godz. 17.30 odprawiono w intencji Żołnierzy Wyklętych Mszę św. w Kaplicy Matki Bożej na Jasnej Górze. Eucharystii przewodniczył abp Wacław Depo, metropolita częstochowski.

„Drodzy bracia i siostry, kiedy dokonywano czasu tortur i prześladowań, ci żołnierze konspiracji mieli jak mówili, tylko jedno pragnienie, żeby przed wyrokiem śmierci spotkać się z kapłanem i poprosić o spowiedź. Oni mieli jedno pragnienie, żeby odchodząc z tego świata, odchodzili po-

jednani z Bogiem i bez nienawiści do tych, którzy ich zabijali. A ci, którzy ich zabijali musieli pić na umór, żeby zagłuszyć sumienia - mówił w homilii abp Wacław Depo – Dobrze, że dzień 1 marca 2011 r. ustanowiono po raz pierwszy Narodowym Dniem Pamięci Żołnierzy Wyklętych, chociaż powinno się o nich mówić żołnierze niezłomni, bo można było ich tę miłość ukrzyżować i zabić, ale ona razem z Chrystusem zmartwychwstaje. I dzisiaj wracając do nas ich imiona i miejsca zbrodni, wszakże ofiary ich życia, cierpienia i śmierci nie były daremne, mimo tragedii ich ofiara przyniosła wolność budowaną na zapomnianej prawdzie jedności z Bogiem w sumieniu i jedności dla drugich”.

Po Eucharystii odbył się przemarsz uczestników uroczystości Alejami Najświętszej Maryi Panny. Obchody zakończyła w sobotę, 2 marca o projekcja filmu Grzegorza Królikiewicza pt.: „Mit o Szarym” w Młodzieżowym Domu Kultury.

Wiecej na: www.jasnagora.com

Relikwie Św. Jacka u dominikanów w Katowicach

Wybitny wkład Świętego Jacka i Zakonu Kaznodziejskiego w ewangelizację Polski przypomniał arcybiskup Damian Zimoń, witając w Katowicach relikwie pierwszego polskiego dominikanina.

Były metropolita katowicki, odprawił 3 marca w tutejszym kościele ojców dominikanów dziękczynną mszę świętą za sprowadzenie do świątyni relikwii Świętego Jacka. W homilii przypomniał zasługi żyjącego w XIII wieku zakonnika i jego współpracowników w dzieło pogłębienia chrześcijaństwa na ziemi ojczystej i w krajach ościennych.

„Pierwszym zakonem, który prowadził intensywną działalność kaznodziejsko-duszpasterską zarówno wśród ludności miast jak i wsi byli dominikanie. Ich ideą było bowiem dotrzeć z wiarą do największej liczby ludzi” – mówił abp Zimoń.

Wśród szczególnych dokonań Świętego Jacka hierarcha wymienił zaszczerpienie przez niego „kultu eucharystycznego, kultu maryjnego i indywidualnej spowiedzi”, które – jak podkreślił – „są wyróżnikiem polskiej duchowości do dnia dzisiejszego na tle narodów Europy”.

„Życie Świętego Jacka uczy, że odpowiedzialność za wiarę jest nie tylko cnotą chrześcijańską, ale ma także wartość

społeczną. Jego misja ewangelizacyjna zaowocowała nie tylko pogłębieniem chrześcijaństwa, ale także wzrostem świadomości narodowej, tak ważnym w okresie rozbitcia dzielnicowego” – stwierdził arcybiskup senior.

„Osoba Świętego Jacka stanowi wezwanie dla nas wszystkich, abyśmy za przykładem tego duchowego syna Świętego Dominika usiłowali zrozumieć potrzebę dzisiejszej ewangelizacji po Soborze Watykańskim Drugim” – dodał abp Zimoń.

Zwracając się do katowickich dominikanów, którzy od ponad pół roku prowadzą tutejszą parafię Przemienienia Pańskiego, arcybiskup senior wyraził nadzieję, że rozwinią oni działalność duszpasterską i kult Świętego Jacka.

Uroczyste wprowadzenie relikwii odbyło się dzień wcześniej – do dominikańskiej świątyni wniósł je kanclerz katowickiej kurii, ks. Adam Pawlaszczyk. Po wejściu do kościoła przekazał je dominikańskiemu proboszczowi, o. Michałowi Śliżowi. (...)

Wśród uczestników powitania relikwii widać było nie tylko ludzi należących do dominikańskiej parafii. Modlili się przy nich także mieszkańcy innych katowickich parafii i przyjezdni z innych miejscowości.

Jacek Odrowąż urodził się w 1183 roku w Kamieniu Śląskim w zasłużonej dla Polski rodzinie szlacheckiej. Po studiach na uniwersytetach w Paryżu i Bolonii w 1221 roku wraz z Błogosławionym Czesławem przyjął w Rzymie habit dominikański z rąk Świętego Dominika. Wkrótce potem założyciel Zakonu Kaznodziejskiego wysłał go do Polski.

Jacek założył klasztory dominikańskie w Krakowie, Gdańsku, Chełmnie, Elblągu, Toruniu, a także w Rydze, Dorpacie i Królewcu. Apostołował także na Rusi, zakła-

dając klasztory w Kijowie i Haliczu. Zmarł 15 sierpnia 1257 roku w Krakowie.

W 1594 roku papież Klemens VIII kanonizował go. Święty Jacek, którego liturgiczne święto przypada 17 sierpnia, jest patronem archidiecezji katowickiej i diecezji opolskiej, a także Krakowa, Kijowa i Wrocławia. Więcej na: www.dominikanie.pl

Kongregacja powołaniowa w Licheniu

„Przypatrzcie się powołaniu waszemu” - to hasło przewodnie Ogólnopolskiej Kongregacji Duszpasterstwa Powołań, która miała miejsce w dniach 22 – 24 lutego w Licheniu. W trzydniowym spotkaniu wzięło udział ponad 150 osób odpowiedzialnych w diecezjach i zakonach za duszpasterstwo powołań, a wśród nich ks. Paweł Krężołek, dyrektor Salwatorińskiego Ośrodka Powołań. Obradom przewodniczył delegat Konferencji Episkopatu Polski ds. Powołań bp Marek Solarczyk.

W oparciu o orędzie papieża Benedykta XVI na tydzień modlitw o powołania pt. „Powołania znakiem nadziei opartym na wierze”, uczestnicy skupili się nad tajemnicą swojej wiary i nad tym, co do niej prowadzi. To właśnie przyczynia się do skuteczniejszego służenia pomocą młodym ludziom, jak wskazał w swoim wystąpieniu bp Solarczyk.

W trakcie warsztatów zaprezentowano prezentację multimedialną pt. „Nawigacja w rodzinie”, przygotowaną przez Domowy Kościół Ruchu Światło-Życie. Propozycja ta wskazała na pewne warunki i środowisko, z jakich wywodzą się potencjalni kandydaci do seminariów czy zgromadzeń zakonnych. Ponadto przyczyniła się do głębszego poznania problemów młodych, stojących u progu podjęcia poważnych decyzji i wyborów.

W dalszej części programu delegaci mieli okazję obejrzeć film poświęcony powołaniu, w którym zebrano odpowiedzi młodych ludzi na trzy pytania: co oznacza dla mnie samo słowo „powołanie”?; czy zastanawiałem się nad swoim powołaniem?; kto mógłby mi pomóc odkryć moje powołanie? Jak przyznał bp Solarczyk, reakcje młodzieży są zaskakujące; zdarzały się także przypadki odmowy odpowiedzi.

Ogólnopolskie Kongregacje Referentów Powołaniowych odbywają się dwa razy w roku. Jesienna ma miejsce na Jasnej Górze, wiosenna natomiast w różnych miejscach w Polsce, tym razem w Licheniu. Za: www.sds.pl

Misjonarze Świętej Rodziny - prowincjał z Madagaskaru w Polsce

W lutym br. w Domu Generalnym MSF w Rzymie odbyło się spotkanie nowo wybranych prowincjałów prowincji MSF (2 prowincjałów z prowincji brazylijskich i Ks. Henryk Sawarski MSF - prowincjał z Madagaskaru) z Zarządem Generalnym. W trakcie spotkania przekazane zostały nowo wybranym prowincjałom informacje i wskazówki dotyczące funkcjonowania prowincji i kontaktów z Zarządem Generalnym.

Ks. Henryk Sawarski MSF przybył następnie do Polski i spotkał się w dniu 04 marca z Zarządem Prowincjalnym Polskiej Prowincji MSF. Prowincjał z Madagaskaru zwrócił się z prośbą do Polskiej Prowincji o wsparcie modlitewne, personalne i materialne. W trakcie rozmowy wyrażono wolę dalszej współpracy pomiędzy obydwoma Prowincjami. Ks. Prowincjał Henryk Sawarski MSF w związku z pragnieniem wprowadzenia na powrót w Prowincji MSF na Madagaskarze pełnego stroju zakonnego, tj. sutanny, pasa i krzyża misyjnego, poprosił Polską Prowincję o pomoc w przeprowadzeniu tego założenia. W darze od Polskiej Prowincji otrzymał w pierwszej turze kilka misyjnych krzyży i pasy zakonne dla kleryków, mających w tym roku złożyć wieczystą profesję oraz dla tych alumnów, którzy już złożyli śluby wieczyste. W czasie najbliższej kapituły nadzwyczajnej Prowincji Malgaskiej rozważona zostanie propozycja, by wszyscy kapłani tej prowincji przyjęli na powrót pełny strój zakonny, tak jak to przed kilkoma laty zrobiła prowincja Misjonarzy Świętej Rodziny na Kalimantanie w Indonezji.

Polska Prowincja MSF od lat wysyła do pracy na Madagaskarze swoich misjonarzy. W chwili obecnej do pracy w tym kraju przygotowuje się kolejny kapłan z Polskiej Prowincji, który odbywa roczny kurs języka francuskiego w Prowincji Francuskiej MSF. Spośród tych, którzy zostali włączeni do Prowincji Malgaskiej wywodzi się obecny Prowincjał Malgaski - Ks. Henryk Sawarski MSF, a także Ks. Bp Zygmunt Robaszkiewicz MSF - ordynariusz Diecezji Morombe. Prowincja Malgaska MSF liczy obecnie 38 kapłanów w tym 28 rodzimych, 2 kapłanów ze Szwajcarii (to właśnie Szwajcarzy byli pierwszymi Misjonarzami Świętej Rodziny na Madagaskarze), 2 z Francji oraz 5 kapłanów, wywodzących się z Polskiej Prowincji MSF. Prowincja Malgaska liczy 33 kleryków, 2 braci zakonnych, 1 diakona, 9 nowicjuszy, 13 postulantów oraz 24 aspirantów. Nowy Zarząd Prowincjalny pragnie wzmocnić formację zasadniczą kleryków, kładąc przede wszystkim akcent na duchowy rozwój alumnów oraz otwo-

żyć prowincję na pracę misyjną (wyjazd misjonarzy z Madagaskaru do pracy w Beninie), a także doprowadzić do usamodzielnienia finansowego prowincji.

Sekretariat Prowincji MSF

Kościół oblatów na Świętym Krzyżu - bazyliką

Kuria Biskupia w Sandomierzu wraz ze wspólnotą Ojców Oblatów Maryi Niepokalanej ze Świętego Krzyża informuje, że otrzymała ze Stolicy Apostolskiej dokument przyznający starożytnemu kościołowi na Świętym Krzyżu tytuł Bazyliki Mniejszej. Uroczyste ogłoszenie tego aktu będzie miało miejsce w 16 czerwca br. o godz. 12.00 podczas Mszy Świętej na Świętym Krzyżu celebrowanej pod przewodnictwem Jego Eminencji ks. kard. Stanisława Dziwisza, metropolity krakowskiego.

Tym samym obok Bazyliki katedralnej Narodzenia Najświętszej Maryi Panny w Sandomierzu i Bazyliki konkatedralnej Matki Bożej Królowej Polski w Stalowej Woli będzie to trzecia bazylika mniejsza na terenie diecezji sandomierskiej.

Za: www.swietykrzyz.pl

W Tenczynie spotkanie kapucyńskich przełożonych

Nowa Ewangelizacja oraz wiara we wspólnocie braterskiej były tematami wiosennego spotkania przełożonych Krakowskiej Prowincji Zakonu Braci Mniejszych Kapucynów.

Z Konstytucji Kapucynów §147.1. „Bracia niech się uczą odczytywać znaki czasu, przez które oczyma wiary można dostrzec plany Boże, by przedsięwzięcia apostołskie odpowiadały wymogom ewangelizacji i potrzebom ludzi.” Próbą odczytywania znaków czasu we wspólnocie prowincjalnej i celem jej lepszej animacji są organizowane dwa razy w roku spotkania przełożonych.

Nowa Ewangelizacja oraz wiara we wspólnocie braterskiej były tematami wiosennego spotkania przełożonych Krakowskiej Prowincji Zakonu Braci Mniejszych Kapucynów. Miało ono miejsce w Tenczynie, w domu rekolekcyjnym św. Franciszka z Asyżu, w dniach od 18 do 21 lutego 2013 r. W spotkaniu wzięło udział 20 przełożonych z Polski, delegat z Bułgarii, oraz przełożony z Litwy. Spotkanie rozpoczęło się od dnia skupienia, który poprowadził

ks. bp Grzegorz Ryś, biskup pomocniczy archidiecezji krakowskiej oraz przewodniczący Zespołu d.s. Nowej Ewangelizacji przy Konferencji Episkopatu Polski. Dużą część spotkania przełożeni poświęcili refleksji nad wiarą, a konkretnie nad tym, co znaczy wierzyć będąc we wspólnocie braterskiej i jak animować braci do wiary.

Gościem szczególnym spotkania był również br. Štefan Kožuh OFMCap, Wikariusz Generalny Zakonu. Brat Štefan poruszył kwestie planowanej Rady Plenarnej Zakonu, której tematem ma być „łaska pracy” (2 Reg, V) oraz Nowa Ewangelizacja w odniesieniu do braci, ze szczególnym naciskiem na wagę i rolę dzielenia się Słowem Bożym we wspólnocie braterskiej. Jak zawsze podczas spotkania, bracia dzielili się życiem poszczególnych wspólnot braterskich i omawiali ważniejsze kwestie dotyczące życia i działalności Krakowskiej Prowincji Kapucynów.

Za: www.kapucyni.pl

W Niepokalanowie olimpiada o Św. Maksymilianie

Franciszkańska Olimpiada wiedzy o św. Maksymilianie w roku szkolnym 2012/13 jest organizowana już po raz siódmy. Jest ona jedną z form przybliżenia młodemu pokoleniu wyjątkowej osoby, symbolu ofiar nazizmu oraz patrona trudnych czasów. Olimpiada skierowana jest do uczniów szkół: podstawowych (w formie plastycznej), gimnazjalnych i ponadgimnazjalnych – w formie wiedzy, czyli część teoretyczna, do której młodzież musi się przygotować, nauczyć pewnych wydarzeń z życia św. Maksymiliana, myśli, według źródeł podanych przez organizatorów.

26 lutego 2013 roku w Niepokalanowie odbył się etap diecezjalny Olimpiady na poziomie szkół gimnazjalnych. Uczestniczyli w nim uczniowie z archidiecezji warszawskiej i warszawsko-praskiej. W sumie ponad 40 osób. Natomiast 27 lutego, zmagali się uczniowie ze szkół ponadgimnazjalnych. Na początku wszystkich przywitał przełożony klasztoru Niepokalanów, gwardian – o. Mirosław Bartos, życząc wszelkiego dobra w pisaniu testów. Następnie odbyła się Msza św., której przewodniczył o. Stanisław Maria Piętka – Prezes Narodowy Stowarzyszenia „Rycerstwo Niepokalane” w Polsce. On też wygłosił okolicznościową homilię. W koncelebrze uczestniczyli kapłani, którzy przyjechali wraz ze swymi podopiecznymi na Olimpiadę. Później wszyscy udali się na obiad po czym nastąpiło ogłoszenie wyników.

Celem Olimpiady jest przybliżenie młodemu pokoleniu postaci św. Maksymiliana Marii Kolbego. Ten wielki Polak, przez swoją działalność medialną (założenie przed wojną wydawnictwa w Niepokalanowie) jak też przez swoje życie, a zwłaszcza śmierć w obozie koncentracyjnym w Auschwitz, na stałe wpisał się w historię narodu polskiego jako osoba niezwykła i godna naśladowania.

Organizatorem Franciszkańskiej Olimpiady wiedzy o św. Maksymilianie Marii Kolbe jest Kuria Prowincjalna OO. Franciszkanów z siedzibą w Warszawie, Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie oraz Parafia Ojców Franciszkanów p.w. św. Maksymiliana Marii Kolbego w Siedlcach. O. J. Staszewski OFMConv

Refleksja Tygodnia

PRZEMOWIENIE BENEDYKTA XVI PODCZAS OSTATNIEJ AUDIENCJI GENERALNEJ

Czcigodni Bracia w Biskupstwie i Kapłaństwie
Dostojni przedstawiciele władz!
Drodzy bracia i siostry!

Dziękuję wam, że przybyliście tak licznie na tę moją ostatnią audiencję ogólną. Z serca dziękuję! Jestem naprawdę wzruszony! I widzę, że Kościół żyje! Myślę, że powinniśmy również podziękować Stwórcy za piękną pogodę, jaką nam podarowuje teraz, kiedy jest jeszcze zima.

Tak jak apostoł Paweł w usłyszanym przed chwilą tekście biblijnym, również i ja odczuwam w moim sercu obowiązek, aby podziękować przede wszystkim Bogu, który prowadzi Kościół i daje mu wzrost, który sieje swoje Słowo i w ten sposób karmi wiarę swego ludu. W tej chwili moje serce rozszerza się i obejmuje cały Kościół rozproszony po całym świecie. Dziękuję

Bogu za „wiadomości”, jakie w tych latach posługi Piotrowej mogłem otrzymywać, a dotyczących wiary w Pana Jezusa Chrystusa i miłosierdzia, które krąży w ciele Kościoła i daje mu życie w miłości oraz nadziei otwierającej nas i ukierunkowującej ku pełni życia, ku ojczyźnie w Niebie. Czuję, że niosę wszystkich w modlitwie, w tej terażniejszości, która jest czasem Boga, w której zbieram każde spotkanie, każdą podróż, wszystkie wizyty duszpasterskie. Wszystko i wszystkich gromadzę w modlitwie, aby powierzyć ich Panu: abyśmy w pełni poznali Jego wolę, w całej mądrości i duchowym zrozumieniu, i abyśmy postępowali w sposób Jego godny, Jego miłości, wydając owoce wszelkich dobrych czynów (por. Kol 1,9-10).

W tej chwili wypełnia mnie wielka ufność, bo wiem, każdy z nas wie, że Słowo Prawdy Ewangelii jest siłą Kościoła, jest jego

życiem. Ewangelia oczyszcza i odnawia, przynosi owoce, gdziekolwiek wspólnota wierzących słucha jej i przyjmuje łaskę Bożą w prawdzie i żyje w miłości. To jest moja ufność, to jest moja radość.

Kiedy 19 kwietnia, prawie osiem lat temu, zgodziłem się na przyjęcie posługi Piotrowej, miałem to mocne przekonanie, które mi zawsze towarzyszyło. W tamtym momencie, jak już wielokrotnie wspominałem, w moim sercu rozbrzmiewały te słowa: „Panie, czego żądasz ode mnie? Na moje ramiona nakładasz wielki ciężar, ale jeśli Ty tego ode mnie żądasz, na Twoje słowo zarzucę sieć, będąc pewnym, że Ty mnie poprowadzisz, także z moimi słabościami. I po ośmiu latach mogę powiedzieć, że Pan mnie rzeczywiście prowadził, był blisko mnie, każdego dnia mogłem odczuwać Jego obecność. Był to odcinek drogi Kościoła z chwilami radości i światła, ale też

chwilami niełatwymi. Czulem się jak Piotr i apostołowie w łodzi na Jeziorze Galilejskim: Pan dał nam wiele dni słonecznych i łagodnego wiatru, dni obfitych połowów. Były też jednak chwile, kiedy wody były wzburzone i wiatry przeciwnie - jak w całej historii Kościoła - a Pan, wydawało się, że śpi. Ale ja zawsze wiedziałem, że w tej łodzi jest Pan, i zawsze wiedziałem, że łódź Kościoła nie jest moja, nie jest nasza, lecz Jego i że On nie pozwoli, aby zatonała. To On ją prowadzi, oczywiście także poprzez ludzi, których wybrał, ponieważ tak zechciał. Taka była i jest ta pewność, której nic nie może przysłonić. To właśnie z tego powodu dzisiaj moje serce wypełnione jest wdzięcznością wobec Boga, który sprawił, że nigdy nie brakowało całemu Kościołowi, a także i mnie Jego pomocy, Jego światła, Jego miłości.

Znajdujemy się w Roku Wiary, którego zapragnąłem dla umocnienia naszej wiary w Boga w sytuacji, kiedy wydaje się, że jest On spychany na drugi plan. Chciałbym zachęcić wszystkich do odnowienia stałej ufności w Pana, rzucenia się - jak dzieci - w ramiona Boga, mając pewność, że ramiona te zawsze nas wspierają i są tym, co pozwala nam kroczyć każdego dnia nawet w utrudzeniu. Chciałbym, aby każdy czuł się miłowanym przez tego Boga, który dał swego Syna za nas i ukazał nam swoją miłość bez granic. Chciałbym, aby każdy poczuł radość bycia chrześcijaninem. W pięknej modlitwie, którą odmawia się codziennie rano, mówimy: „Uwielbiam Cię, o mój Boże, i kocham Cię z całego serca. Dziękuję Ci, żeś mnie stworzył, chrześcijaninem uczynił...”. Tak, jesteśmy szczęśliwi z powodu daru wiary. Jest to najcenniejsze dobro, którego nikt nie może nam zabrać! Dziękujemy za to Bogu każdego dnia, przez modlitwę i prawdziwe życie chrześcijańskie. Bóg nas kocha, ale oczekuje, abyśmy także i my Go kochali!

W tej chwili pragnę jednak nie tylko podziękować Bogu. Papież nigdy nie jest sam w kierowaniu Łodzią Piotrową, nawet jeśli jest to jego pierwszym obowiązkiem. Ja nigdy nie czulem się sam w niesieniu radości i ciężaru posługi Piotrowej. Pan postawił u mego boku wiele osób, które z wielkodusznością i miłością do Boga i Kościoła pomagały mi i były przy mnie. Nade wszystko was, drodzy Bracia Kardynałowie: wasza mądrość, wasze rady i wasza przyjaźń były dla mnie bardzo cenne. Moich współpracowników, począwszy od mojego Sekretarza Stanu, który towarzyszył mi wiernie w tych latach. Sekretariat Stanu i całą Kurię Rzymską, a także tych wszystkich, którzy w różnych sektorach ofiarują swoją posługę dla Stolicy Apostolskiej. Jest tak wielu ludzi, których nie widać, którzy pozostają w cieniu, ale właśnie w ciszy, w codziennym poświęceniu, w duchu wiary i pokory byli dla mnie pewnym i niezawodnym wsparciem. Szczególnie myślę o rzymskim Kościele, o mojej diecezji. Nie mogę zapomnieć o moich Braciach w Biskupstwie i Kapłaństwie, o osobach konsekrowanych i o całym ludzie Bożym. Podczas wizyt duszpasterskich, spotkań, audiencji, podróży

zawsze odczuwałem wielką bliskość i głęboką życzliwość. Ale także i ja was miłowałem wszystkich i każdego z osobna, bez różnicy, tą miłością duszpasterską, która jest sercem każdego pasterza, a nade wszystko Biskupa Rzymu, Następcy Apostoła Piotra. Codziennie wszyscy byliście obecni w moich modlitwach, obejmowałem was sercem ojca.

Chciałbym, aby moje pozdrowienia i podziękowanie dotarły też do wszystkich: serce Papieża poszerza się na cały świat. Chciałbym wyrazić moją wdzięczność korpusowi dyplomatycznemu akredytowanemu przy Stolicy Apostolskiej, uobecniającego wielką rodzinę narodów. Myślę też w tym miejscu o tych wszystkich, którzy pracują na rzecz dobrej komunikacji i którym dziękuję za ich tak ważną posługę.

W tym miejscu chciałbym podziękować z całego serca także tym wszystkim, tak liczny na całym świecie, którzy w ostatnich tygodniach przysyłali mi wzruszające wyrazy bliskości, przyjaźni i modlitwy. Tak, Papież nigdy nie jest sam, teraz ponownie tego doświadczam w sposób tak mocny, że porusza serce. Papież należy do wszystkich i tak wielu czuje się jemu bliskich. Prawda, że otrzymuję listy od wielkich tego świata - szefów państw, zwierzchników religijnych, przedstawicieli świata kultury i innych. Ale dostaję także mnóstwo listów od ludzi prostych, którzy piszą od serca i dają mi odczuć swoje uczucie życzliwości rodzące się z bycia razem z Jezusem Chrystusem w Kościele. Te osoby nie piszą do mnie, jak się pisze np. do księcia czy innej osobistości, której się nie zna. Piszą do mnie jak bracia i siostry, bądź jak synowie i córki - w duchu rodzinnej więzi pełnej miłości. W tym wszystkim można namacalnie doświadczyć, czym jest Kościół. To nie jakaś organizacja czy stowarzyszenie o religijnych czy humanitarnych celach, ale żywe ciało, komunizm braci i siostr w Ciele Jezusa Chrystusa, które jednoczy wszystkich. Doświadczyć Kościoła w taki sposób i mieć niemal dotknąć mocy jego prawdy i miłości jest powodem wielkiej radości w czasie,

kiedy wielu mówi o jego schyłku. Lecz my widzimy, jak Kościół jest dzisiaj pełen życia.

Doświadczyłem w tych ostatnich miesiącach, że moje siły słabną i natarczywie prosiłem Boga na modlitwie, aby oświecił mnie swoim światłem, bym mógł podjąć najważniejszą decyzję, nie dla mojego dobra, ale dla dobra Kościoła. Podjąłem ten krok z pełną świadomością jego wagi, a także nowości, ale z głębokim pokojem ducha. Kochać Kościół, oznacza także mieć odwagę podjąć trudne wybory, pełne bólu, mające zawsze na względzie dobro Kościoła, a nie samych siebie.

W tym miejscu pozwólcie mi powrócić jeszcze raz do 19 kwietnia 2005 roku. Powaga decyzji wyrażała się również w tym, że od tej chwili byłem już oddany naprawdę na zawsze Panu. Na zawsze - kto podejmuje się posługi Piotrowej, nigdy nie będzie miał prywatności. Należy zawsze i całkowicie do wszystkich, do całego Kościoła. Z jego życia, można by rzec, znika całkowicie wymiar prywatny. Mogłem doświadczyć, i doświadczam tego dokładnie teraz, że tylko ten, kto daje swe życie, ten je otrzymuje. Powiedziałem już, że wielu ludzi, którzy kochają Pana Boga, kochają również Następcę św. Piotra i są do niego przywiązani. Papież ma rzeczywistość braci i siostry, synów i córki na całym świecie i czuje się bezpiecznie w tej wspólnoty, bo nie należy już do siebie samego, należy do wszystkich i wszyscy należą do niego.

„Zawsze” oznacza również „na zawsze” - nie można już powrócić do prywatności. Moja decyzja o rezygnacji z czynnego pełnienia posługi nie odwołuje tego. Nie powracam do życia prywatnego, do życia złożonego z podróży, spotkań, przyjęć, konferencji itd. Nie porzucam krzyża, lecz pozostaję w nowy sposób przy ukrzyżowanym Panu. Nie posiadam już władzy z urzędu do kierowania Kościołem, lecz w posłudze modlitwy pozostaję, by tak rzec, w obrębie Bazyliki św. Piotra. Święty Benedykt, którego imię noszę jako Papież,

będzie w tym dla mnie wielkim wzorem. On wskazał nam drogę życia, które czynne czy biernie należy całkowicie do dzieła Boga.

Dziękuję wszystkim i każdemu z osobna także za poszanowanie i zrozumienie, z jakimi przyjęliście tę tak ważną decyzję. Będę wam towarzyszył na drodze Kościoła modlitwą i refleksją, tym poświęceniem się Panu i Jego Oblubienicy, jakim starałem się żyć dotychczas każdego dnia i którym chcę żyć zawsze. Proszę was, abyście o mnie pamiętali przed Bogiem, a przede wszystkim, abyście się modlili za kardynałów, którzy zostali powołani do tak wzniosłego zadania, oraz za nowego Następcę św. Piotra: niech Pan mu towarzyszy światłem i mocą swego Ducha.

Przyzywajmy macierzyńskiego wstawienia Maryi Panny, Matki Boga i Kościoła, aby towarzyszyła każdemu z nas i całej wspólnocie kościelnej. Jej się powierzamy z głęboką ufnością.

Drodzy przyjaciele! Bóg kieruje Kościołem, zawsze go wspiera, a szczególnie w chwilach trudnych. Nigdy nie możemy stracić tej perspektywy wiary, która jest jedyną prawdziwą perspektywą drogi Kościoła i świata. W naszym sercu, w sercu każdego z was niech będzie zawsze radosna pewność, że Pan jest przy nas i że nigdy nas nie opuszcza, jest blisko nas i ogarnia nas swoją miłością. Dziękuję!

Po polsku: Witam serdecznie wszystkich Polaków. Ostatnia audyencja ogólna jest

okazją, by podziękować Bogu za nasze wspólne spotkania. Dziękuję za waszą obecność tu, w Rzymie, w minionych latach, za wspólną modlitwę, za wszelkie dowody bliskości, sympatii i pamięci. Dziękuję Bogu za pielgrzymkę do Polski na początku mojego pontyfikatu i serdeczne przyjęcie, jakiego doznałem. Mając wielkiego orędownika przed Bogiem, błogosławionego Jana Pawła II, „trwajcie mocni w wierze!” (por. 1 Kor 16,13). Proszę was nadal o modlitwę w mojej intencji i w intencjach Kościoła. Niech będzie pochwalony Jezus Chrystus. Benedykt XVI

Tłumaczenie: Zespół Radia Maryja z pomocą Radia watykańskiego

Wiadomości zagraniczne

Pierwsza Kongregacja kardynałów przed Konklawe

W Rzymie nie ma jeszcze tylko 12 kardynałów elektorów, którzy będą wybierać Papieża. Mają oni przyjechać w najbliższych godzinach lub dniach. Potwierdzono, że w konklawe udział weźmie 115 kardynałów. Dopiero gdy wszyscy będą obecni, zapadnie decyzja o dacie konklawe.

Tymczasem rano w Watykanie odbyła się w poniedziałek pierwsza kongregacja przygotowująca wybór nowego Papieża. Uczestniczyło w niej 142 z 207 członków Kolegium Kardynalskiego. Przyjęli oni propozycję przewodniczącego obradom diekana kolegium kardynalskiego kard. Angelo Sodano, by wystosować przesłanie do Papieża-emeryta. Jego tekst będzie dyskutowany na najbliższych kongregacjach.

„Spotkanie rozpoczęło się od modlitwy do Ducha Świętego i złożenia przysięgi – poinformował watykański rzecznik ks. Federico Lombardi SJ. – Przysięga stanowiła centralny element porannego spotkania. Najpierw została złożona wspólnie przez wszystkich obecnych, następnie każdy podchodził do stołu, na którym leżała Ewangelia, i wypowiadał ją indywidualnie patrząc na wiszącą krzyż. Słowa przysięgi zobowiązującej do zachowania w tajemnicy prowadzonych dyskusji wypowiedziane były po łacinie. Każdy z kardynałów kładł w tym momencie dłoń na księdze Ewangelii”.

Na porannym spotkaniu wylosowano na-

zwiska trzech kardynałów, którzy będą wspierać kamerlinga w sprawach związanych z przygotowaniem konklawe. Z grona kardynałów-biskupów został nim kard. Giovanni Battista Re, z kardynałów-prezbiterów kard. Crescenzo Sepe, a z kardynałów-diakonów kard. Franc Rodé. Zostaną oni zastąpieni po trzech dniach kolejnymi wylosowanymi asystentami. Głos zabrało 13 kardynałów, którzy mówili głównie o kwestiach organizacyjnych. Nie podjęto na razie decyzji, czy codzienne będą odbywały się po dwie kongregacje, czy tylko jedna poranna.

Postanowiono zarazem, że dzisiejsza sesja popołudniowa przeznaczona będzie na medytację. Rozważanie wygłosi kaznodzieja Domu Papieskiego, o. Raniero Cantalamessa OFMCap. On też prowadził medytację podczas kongregacji przed ostatnim konklawe. Watykański rzecznik podkreślił, że wszystkie decyzje w czasie kongregacji podejmuje się większością głosów. Kardynałowie mają wyznaczone stałe miejsca, których nie mogą zmieniać. Ich dyskusje tłumaczone są na pięć języków przez księży pracujących w Sekretariacie Stanu. Także oni zostali zaprzysiężeni.

W najbliższych dniach zostaną zaprezentowane Kolegium Kardynalskiemu relacje o stanie Kościoła na poszczególnych kontynentach, a także sprawozdania z pracy różnych dykasterii Kurii Rzymskiej. Zainteresowanie konklawe jest ogromne. W Watykanie na to wydarzenie akredytowało się 4.300 dziennikarzy z całego świata.

Za: Radio watykańskie

Pielgrzymka Rodziny Radia Maryja do Ziemi Świętej

Pielgrzymka Rodziny Radia Maryja przybyła do ojczyzny Chrystusa. W miejscu, gdzie Pan Jezus powierzył św. Piotrowi władzę pasterską – przy kościele Rozmnożenia Chleba i Prymatu św. Piotra w Tabdze – pątnicy modlili się w niedzielę o światło

Ducha Świętego dla Kolegium Kardynalskiego i mądry wybór następcy Ojca Świętego Benedykta XVI.

W Eucharystii, której przewodniczył o. Edwin Kozicki, uczestniczyli wszyscy pątnicy z 13 grup pielgrzymki Rodziny Radia Maryja. Każda z grup – ze względów logistycznych – realizuje ten sam program pielgrzymki, lecz w innej kolejności. Pielgrzymi mają jednak możliwość spotkania się na wspólnej Eucharystii.

Podczas wszystkich Eucharystii odprawianych w czasie pielgrzymki obecne będą relikwie bł. Ojca Świętego Jana Pawła II, które w kwietniu ubiegłego roku ofiarował Kustodii Ziemi Świętej w czasie archidiecezjalnej dziękczynnej pielgrzymki za dar beatyfikacji Jana Pawła II ks. kard. Stanisław Dziwisz.

Pielgrzymi zgromadzeni wokół ołtarza polowego przy kościele Prymatu św. Piotra nie kryli też wzruszenia. *Wrażenia są duże, człowiek nie zdawał sobie sprawy z tego, że kiedyś będzie kroczył śladami Chrystusa. To moja pierwsza podróż do Ziemi Świętej. Myślę, że chyba najbardziej przeżyję tutaj pobyt w Ogrodzie Oliwnym – dzieli się wrażeniami w rozmowie z „Naszym Dziennikiem” pani Edyta z Olsztyna.*

Pielgrzymi z Rodziny Radia Maryja to grupa 650 osób. Do Izraela przylecieli w sobotę z trzech miast: Gdańska, Warszawy i Katowic. Grupy, które leciały samolotem z Gdańska, przeżyły chwilę trwogi, bowiem samolot lądujący w sobotę w Tel Awiwie

musiał ze względów pogodowych odejść na drugi krąg.

Drugie lądowanie przebiegło jednak bez zakłóceń i nie zmąciło radosnej atmosfery. Obecnie pielgrzymi zakwaterowani są w hotelach w Nazarecie, z pięknymi widokami na starówkę. Wczoraj, oprócz Mszy Świętej w Tabdze i podróży statkiem po jeziorze Genezaret, nawiedzili między innymi Górę Ośmiu Błogosławieństw i ruiny domu świętego Piotra w Kafarnaum.

Więcej na: www.radiomaryja.pl

Zakończenie interkapituły paulistów na Filipinach

W Alfonso Cavite na Filipinach zakończyła się trwająca dwa tygodnie Interkapituła Towarzystwa Świętego Pawła. Osiemnastu przełożonych wyższych, reprezentujących 27 narodów oraz zarząd generalny z Przełożonym generalnym, ks. Silvio Sassim, w dziękczynnej Mszy św. wyrazili wdzięczność Bogu za braterskie spotkanie, owocne obrady i przede wszystkim za czas budowania jedności Zgromadzenia w jego bogatej różnorodności. Na zakończenie, uczestników Interkapituły podjął uroczystym obiadem wiceprezydent Republiki Filipin, Jejomar Binay wraz z małżonką. Podczas Interkapituły Region Polski reprezentował ks. Bogusław Zeman.

W podsumowaniu Interkapituły, generał, ks. Silvio Sassi, zaznaczył, że analiza obecnej sytuacji paulistów na świecie, pomaga odkrywać wolę Bożą, która przez działanie Ducha Świętego, pozwala Zgromadzeniu rozwijać się i podejmować nowe wyzwania zgodnie z charyzmatem przekazanym paulistom przez bł. Jakuba Alberionego. Zauważył również potrzebę odnowienia przekonania, że apostołstwo jest naszą podstawową racją bycia, zgodnie z przykładem św. Pawła, który czynił „wszystko dla Ewangelii”.

Po powrocie z Alfonso Cavite do Manili uczestnicy Interkapituły udali się do Kokosowego Pałacu, gdzie uroczystym obiadem podjął ich wiceprezydent Republiki Filipin, Jaromar Binay wraz z małżonką. Wiceprezydent wyraził swoją radość z możliwości goszczenia w swojej oficjalnej siedzibie tak wielu kapłanów i braci zakonnych, nie tylko jako grona osób stojących na czele międzynarodowego Zgromadzenia, ale również jako sług Boga, którzy przynoszą błogosławieństwo. Poprosił również o modlitwę w intencji swojej posługi w państwie i całej Republiki Filipin.

Interkapituła zwoływana jest po trzech latach od Kapituły Generalnej, a więc wypada w połowie kadencji danego zarządu Generalnego.

Symbolem spotkania na Filipinach jest palma kokosowa, której 18 liści wyobraża wszystkie prowincje i regiony Towarzystwa Świętego Pawła w świecie. Spaja je pierś palmy, na którym widnieje znak krzyża. Palma kokosowa jest dla Filipińczyków „drzewem życia”, które dostarcza pożywienia, napoju, surowca budowlanego, a także jest wykorzystywane w medycynie i kosmetyce. Za: www.paulus.org.pl

Na Madagaskarze zamordowano 82-letnią zakonnice

Na Madagaskarze zamordowano francuską zakonnice. Siostra Emmanuelle zaczęła swą misyjną posługę na Czerwonej Wyspie na początku lat '70. Jako pielęgniarka angażowała się mocno w akcje charytatywne Kościoła, ostatnio pracowała także w domu starców. Za swe ogromne poświęcenie była bardzo ceniona przez Malgasy.

Okoliczności śmierci bada policja. Wciąż nie wiadomo, co było powodem mordu na 82-letniej zakonnicy ze zgromadzenia Sióstr Bożej Opatrzności. Francuskie Ministerstwo Spraw Zagranicznych, które podało wiadomość, określiło to zabójstwo mianem „szczególnie haniebnego”. Podejrzewa się, że s. Emmanuelle padła ofiarą napadu rabunkowego. Mordercy zabrali jej równowartość 170 euro. Zatrzymano trzech mężczyzn podejrzewanych o dokonanie tego zabójstwa.

Za: Radio watykańskie

Generał salezjanów dziękuje za pontyfikat Benedykta XVI

Przełożony generalny salezjanów ks. Pascual Chavez Villanueva skierował do całej Rodziny Salezjańskiej swoje przesłanie w związku z abdykacją papieża Benedykta XVI. Poniżej drukujemy jego fragmenty:

W dniu dzisiejszym stolica św. Piotra opustoszała z racji rezygnacji Papieża Benedykta XVI z posługi Piotrowej, powierzonej mu osiem lat temu.

My, Rodzina Księdza Bosko, rozsiana po świecie, odczuwamy głęboką wdzięczność także z powodu tego odważnego aktu służby naszego najdroższego Ojca Świętego i towarzyszymy mu naszą szczerą sympatią i czcią, a także – o co on sam prosił – naszą stałą modlitwą.

Papież Benedykt XVI, który okazał tak wiele gestów życzliwości i miłości pod adresem naszej Rodziny, był prawdziwym darem Boga dla obecnego świata. Żegnając się, stwierdził, że nie czuł się samotny, nawet w momentach, w których wydawało się, że Bóg zasnął. Chcemy go zapamiętać o tym, że nigdy nie pozostanie sam, ponieważ jego wspaniałe nauczanie i jego wspaniała postać pozostaną w naszych

sercach. Historia ukaże jego wielkość ludzką, jego intelektualną bystrość, jego głębokie życie duchowe, jego niepodzielną miłość do Chrystusa, jego wspaniałą służbę dla Kościoła i świata.

Kościół nie został osierocony. Pan Jezus, jego Głowa, i Duch Boży, jego Obrońca, przewodzą mu i nieprzerwanie nim kierują. Bardzo serdecznie was proszę, abyście się zjednoczyli ze mną w żarliwej modlitwie, wraz z Maryją, która dzieli życie i modlitwę z Apostołami, w czasie gdy oczekujemy z ufnością i spokojem na chwilę, kiedy Bóg da nam nowego pasterza według Swojego serca.

Nawrócenie, do którego wzywa nas Słowo Boże w tym czasie Wielkiego Postu, niech będzie najlepszą formą wyproszenia u Boga tej łaski. Za: www.infoans.org

100-lecie pierwszej Mszy na Górze Kościuszki w Australii

W dniach 23-24 lutego w Jidabyne w Australia, Nowa Południowa Walia, odbył się Festiwal Kościuszkowski.

Tegoroczny festiwal był okazją do celebracji 100-lecia pierwszej Mszy Świętej odprawionej na Górze Kościuszki 23 lutego 1913 roku, która była kamieniem milowym w historii Kościoła katolickiego w Australii oraz historii tego kraju. Wtedy to po raz pierwszy z najwyższego szczytu tego kontynentu popłynęły modlitwy do Jedyne-go i Prawdziwego Boga z prośbą o błogosławieństwo dla tego kraju i jego obywateli. Pierwsza Msza, w której wzięło udział kilkuset wiernych była celebrowana przez bpa Patryka Dwuer, ordynariusza diecezji Maitland. Kazanie podczas tej Mszy wygłosił wówczas abp Michael Kelly, arcybiskup Sydney.

Tegorocznym jubileuszowym celebracjom przewodniczył bp. Julian Porteus, biskup pomocniczy archidiecezji Sydney, który reprezentował kardynała George'a Pella, ordynariusza metropolii Sydney. Mszę Świętą koncelebrowali: ks. Przemysław Karasiuk, prowincjał Towarzystwa Chrystusowego dla Polonii Zagranicznej w Australii i Nowej Zelandii oraz dwaj polscy franciszkanie z Perth.

Liturgia sprawowana w Rowsson Pass zgromadziła ok. 200 pielgrzymów, między nimi była spora grupa polskich harcerzy wraz z instruktorami. Na celebrację przybył również Konsul Generalny RP Artur Gro-

man. Na zakończenie Mszy św. uczestnicy udali się w procesji na szczyt Góry Kościuszko, gdzie bp Proteus udzielił wszystkim zebranym błogosławieństwa.

Dalszą częścią uroczystości był zorganizowany przez Kościuszko Heritage u stóp pomnika sir Pawła Edmunda Strzeleckiego w Jindabyne dwudniowy Festiwal Kościuszkowski. Na jego zakończenie Mszę w języku polskim odprawił ks. prowincjał Przemysław Karasiuk.

Za: www.chrystusowcy.pl

Spotkanie salezjańskich wychowawców w Indiach

W dniach 14-22 lutego, w pomieszczeniach "Bosco Psychological Services", znajdujących się w domu inspektorialnym salezjanów w Nowym Delhi, odbyła się Międzynarodowa Konferencja na temat: "Integracja psychoseksualna, dojrzałość w celibacie oraz formacja kapłańska i zakonna". Została zorganizowana wspólnie przez Centrum Psychologii i Duchowości Sumedha – obchodzącym 10. rocznicę istnienia – i Salezjańskie Stowarzyszenie Psychologiczne Azji Południowej.

Uczestniczyło w niej trzydziestu siedmiu delegatów z Indii, a także z innych krajów. Wzięli również udział: nowy arcybiskup Nowego Delhi – bp Anil Couto, niektórzy przełożeni wyżsi, a przede wszystkim liczni

formatorzy, zarówno z diecezji, jak i z różnych zgromadzeń zakonnych.

Symposium rozpoczęło się w czwartek 14 lutego Mszą św., której przewodniczył bp Couto, a koncelebrował bp Thomas Mar Koorilos, arcybiskup syryjsko-malankaryjski Tiruvalla, jak również ks. Michael Peedikayil, salezjański Inspektor Nowego Delhi. Przy tej okazji bp Couto, komentując temat konferencji, podkreślił, zwracając się do wszystkich kapłanów i zakonników, konieczność kształtowania siebie na obraz Jezusa i trwania w Nim, jeżeli chcemy być zintegrowanymi mężczyznami i kobietami, zdolnymi świadczyć o pięknie celibatu konsekrowanego.

Obrazy Konferencji otworzył ks. Paul Padamattumel, dyrektor domu inspektorialnego, który powitał przybyłych; następnie ks. Peedikayil przybliżył proces, który dopro-

wadził do wypracowania książki "Integracja psychoseksualna i dojrzałość w celibacie: podręcznik formacji zakonnej i kapłańskiej", na którym się skupili uczestnicy Konferencji. Zaś ks. Jose Parappully, jeden z dwóch redaktorów książki, jak również sekretarz organizacyjny tego spotkania, podał pewne praktyczne informacje dotyczące przebiegu obrad i towarzyszących im zajęć.

Moment otwarcia obrad zakończył się tańcem dziewcząt z Instytutu "Auxilium Snehalaya", który prowadzą Córki Maryi Wspomożycielki dla zagrożonych dziewcząt, i prośbą o błogosławieństwo Boże na czas tej Konferencji.

W następnych dniach 11 z 17 autorów poszczególnych rozdziałów tej książki – Ajoy Fernandes, Joe Mannath, John Tharakan, Jose Kuttianimattathil, Jose Parappully, Joseph Jeyaraj, Joseph Thannickal, Maria Goretti Kanakarathinam, Marie Gabrielle Riopel, NJ Johny i Thomas Varkey – zaprezentowali zredagowane przez siebie rozdziały.

W ostatnim dniu uczestnicy mogli nieco wytchnąć, zwiedzając Świątynię w Akshardham, znajdującą się na brzegu rzeki Yamuna, i Bramę Indii.

Za: www.infoans.org

Witryna Tygodnia

"DOBRE NOWINY" DO ROZDANIA

Ruszyła największa kampania prasowa w obronie życia w naszym kraju. Największy w historii nakład gazety pro-life jest rozdawany w całej Polsce. Do akcji włączają się kolejne parafie i instytucje kościelne.

Niech gazety ewangelizacyjnej nie zabraknie jej w żadnym zakonie i żadnej wspólnoty! To często wokół kościoła gromadzą się osoby, które nie mają wyrobionej opinii w tematach życia (aborcja, in-vitro, naprotechnologia). Gazeta została stworzona po to by pomóc w ocenie panoszących się dzisiaj zjawisk zagrażających życiu.

Zachęcamy wszystkich księży i zakonników, którym bliska jest tematyka pro-life, by włączyli się w akcję rozdawania „Dobrych Nowin”.

Gazeta jest w pełni darmowa. Dla osób spoza Krakowa, naliczana jest tylko za wysyłkę kurierską (15 zł za paczkę 100, 300 lub 500 egz.).

W pierwszych 4 dniach zgłosiły się po nią setki osób, głównie księży i animatorów formacji. Do tej pory rozdano 491 900 egzemplarzy (!).

Jak zamówić Dobre Nowiny? Wszelkie informacje organizacyjne są wysłane na e-mail, który należy zapisać na <http://urodzinydlawszystkich.pl/>

Wszelkie pytania dotyczące akcji rozdawania gazet można zadawać na e-mail koordynatora akcji: Andrzej Sobczyk: andrzej@gloria24.pl

ŚP. O. STEFAN JAN WODARZ (1936-2013) OFM

Dnia 24 lutego 2013 r. zmarł w Gößweinstein w Niemczech O. Stefan (Jan) Wodarz z Wrocławskiej Prowincji Zakonu Braci Mniejszych. Urodził 1 września 1936 r. w Dobrzeniu Małym. W 1952 r. wstąpił do Zakonu Braci Mniejszych, a święcenia kapłańskie przyjął 2 lutego 1961 r. w Kłodzku.

Przez pierwsze ćwierćwiecze swojego kapłaństwa o. Stefan pracował w kilku klasztorach na Śląsku, podejmując głównie obowiązki parafialne.

W latach 1973-1982 był proboszczem na Górze Św. Anny, a w latach 1982-86 pełnił funkcję gwardiana w klasztorach w Raciborzu i Gliwicach.

W 1986 roku wyjechał do Niemiec, gdzie podejmował przez następne ćwierćwiecze pracę duszpasterską w Nürnberg, Grafath, Engelberg-Vierzehnheiligen i Ambergu. Od 2006 roku jako Jubilat przebywał w Gößweinstein, gdzie pełnił funkcję duszpasterza pielgrzymów. Jego pogrzeb odbędzie się 01 marca 2013 roku w Gößweinstein. Red.

ŚP. KS. FELIKS CIEPLIK (1934-2013) SDB

Dnia 27 lutego 2013 r., w 79 roku życia, 77 ślubów zakonnych i 70 roku kapłaństwa, odszedł do Pana ks. Feliks Cieplik, współbrat z Inspektorii pw. św. Stanisława Kostki. Uroczystości pogrzebowe odbyły się w sobotę, 2 marca w Czerwińsku nad Wisłą.

Droga życia zakonnego:

1935-1936 – Nowicjat: Czerwińsk nad Wisłą.

02.08.1936 – Pierwsze śluby zakonne: Czerwińsk nad Wisłą.

1936-1938 – Student filozofii: Marszałki.

1938-1939 – Asystent: Różanystok/Artudillo (Hiszpania).

1939-1943 – Student teologii: Bollen-go/Madryt.

27.09.1943 – Święcenia kapłańskie: Madryt.

1943-1945 – Bejar (Hiszpania): radca i administrator.

1947 – Frombork: prefekt.

1947-1949 – Rumia Zagórze: katecheta domu.

1949-1957 – Rumia Zagórze: dyrektor wspólnoty.

1957-1959 – Łąd nad Wartą: katecheta w studentacie teologicznym.

1959-1963 – Skrzatusz: proboszcz parafii.

1963-1968 – Warnice: proboszcz parafii.

1968-1969 – Sypniewo: proboszcz parafii i dyrektor wspólnoty w Czaplinku.

1969-1971 – Stowięcino: proboszcz parafii i dyrektor wspólnoty w Słupsku.

1971-1973 – Głosków: dyrektor wspólnoty.

1973-1980 – Piastów: kapelan sióstr.

1980-1985 – Honduras: misjonarz.

1985-1986 – Różanystok: spowiednik.

1986-1991 – Suwałki: wikariusz dyrektora, spowiednik.

1991-2013 – Warszawa SOM: spowiednik.

Polecamy śp. ks. Feliksa Cieplika Bożemu Miłosierdziu. Za: www.salezjanie.pl

ŚP. O. PIERRE MARIE DELFIEUX (1934-2013)

Założyciel Wspólnot Jeruzolimskich

Na cmentarzu w Magdali nad Loarą we Francji złożono do grobu ciało o. Pierre' a-Marie Delfieux. Założyciel Monastycznych Wspólnot Jeruzolimskich zmarł 21 lutego w wieku 79 lat.

Mszy św. pogrzebowej przewodniczył 27 lutego w katedrze Notre-Dame w Paryżu kard. André Vingt-Trois. W homilii wskazał na duchowe owoce obecności Wspólnot w stolicy Francji nie tylko dla tych, którzy przychodzą do nich na liturgię, ale dla całego miasta. Było to możliwe m.in. dzięki jego osobistemu zaangażowaniu, dynamice, intuicjom, a niekiedy nawet uporowi, gdyż „czasem się zdarza, że pewne wady mogą przysłużyć się nadejściu królestwa Bożego”. – Skorzystaliśmy więc z tej wielkiej siły, jaką miał w sobie Pierre-Marie Delfieux – powiedział przewodniczący Konferencji Biskupów Francji.

Dzień wcześniej Wspólnoty zebrały swego założyciela podczas Nieszporów i Eucharystii w swym kościele św. Gerwazego. Liturgii przewodniczył paryski biskup pomocniczy Jérôme Beau.

Pierre Marie Delfieux urodził się 4 grudnia 1934 r. w Campuac w południowej Francji.

Studiował teologię w Instytucie Katolickim w Tuluzie oraz filozofię i nauki społeczne na paryskiej Sorbonie. W 1961 r. przyjął święcenia kapłańskie w diecezji Rodez, gdzie przez cztery lata był wikariuszem w katedrze. Od 1965 do 1972 r. był duszpasterzem akademickim Sorbony w ekipie kierowanej przez późniejszego kardynała Jean-Marie Lustigera. Dwa lata (1972-74) spędził jako eremita w Assekrem w masywie górskim Hoggar na Saharze w Algierii. Po powrocie do Francji założył w 1975 r. w Paryżu pierwszą męską, a rok później żeńską wspólnotę mnisz, które w 1978 r. przyjęły nazwę jeruzolimskich.

Regułą Wspólnot stała się „Livre de vie” (Księga życia) napisana w 1979 r. przez o. Delfieux. Jej polska wersja ukazała się w 1991 r. pod znamennym tytułem „Źródło na pustyni miast”. Wskazuje ona na to, co

jest szczególną cechą powołania Wspólnot: być mnichami w sercu wielkiego miasta, doświadczającymi codziennych kłopotów zwykłych ludzi, odczuwającymi zmęczenie tłokiem i hałasem, oddychającymi zanieczyszczonym powietrzem. Charyzmatem Wspólnot jest objawianie obecności Boga w świecie poprzez kontemplację, życie wspólnotowe i wychodzenie na spotkanie ludziom, którzy Go poszukują. Chodzi o to, by na pustyni samotności, lęku, obojętności i poszukiwań, jaką często jest wielkie miasto, stworzyć oazę ciszy, modlitwy i spotkania z Bogiem.

Z czasem powstawały kolejne wspólnoty w: Marsylii (1979 – nie przetrwała), Vézelay (1993), Strasburgu (1995), Florencji (1998), Mont-Saint-Michel i Brukseli (2001), Montrealu (2004), Rzymie (2006), Kolonii (2009) i Warszawie (2010). Niemal 200 braci i sióstr pochodzi z ponad 20 krajów.

W 1996 r. kard. Lustiger jako arcybiskup Paryża zaaprobował konstytucje Monastycznych Wspólnot Jerozolimskich, które zostały erygowane jako instytuty życia konsekrowanego. O. Delfieux został pierwszym przełożonym generalnym wspólnot

męskich – był nim przez dwie kadencje do 2011 r. Obecnie funkcję tę pełni br. Jean-Christophe Calmon. Przełożoną generalną mniszek jest s. Violaine Divry. Założyciel Wspólnot kierował także redakcją ich miesięcznika „Sources Vives”.

- Pierre-Marie naprawdę miał charyzmat założyciela. Świadectwo jego i Monastycznych Wspólnot Jerozolimskich pomagały mi i pomagają żyć – wyznał emerytowany ordynariusz diecezji Nantes, bp Georges Soubrier, seminaryjny kolega o. Delfieux.

KAI.

Życie Zakonne

Serwis informacyjny

Konferencji Wyższych
Przełożonych Zakonów Męskich w Polsce